

Никола Вапцаров

Спомен

Аз имах другар,
добър другар,
но... кашляше лошо.
Той беше огняр –
пренасяше с коша кюмюр,
изхвърляше сгур
дванадесет часа на нощ.

Аз помня очите
на този огняр.
Как жадно поглъщаха тези очи
всички лъчи,
които случайно,
през сажди макар,
се вмъкваха рядко
във нашата клетка.

Как бързо се раждаше
трескава жажда
напролет,
когато шумят
листата на двора,
в простора
когато
се стрелкаше ято от птици.

Аз чувствах
как тези зеници се молят,
как страдат,
как тягостно страдат!
Те искаха толкова малка пощада –
до пролет,
до другата пролет...

Тя – пролетта –
дойде прекрасна:
със слънце,
с топъл лъх
и рози.
Далечен,
теменужен дъх

се носеше в небето ясно.
Но вътре беше мрак
и как тежеше
легналата проза...

И тъй,
у нас живота се обърка.
Моторът не работеше добре. –
Започна подозрително да хърка
и... спре.
Не знам защо,
но може би,
защото другият умре.

А може би не е така.
А може би, във своя глад,
моторът чакаше ръка
да хвърли в огнения ад
навреме въглищния пласт.
Да, може би.
Не зная аз.

Но мен се струваше, че той,
в заекващия си брътвеж,
ме питаше с болезнен вой:
„Къде е другия младеж?“

Той – другият – умре.
А ето –
отвън е пролет.
Надалече
се стрелкат птици по небето.
Но той не ще ги види вече.

А бе такъв другар...
Добър другар!...
Но кашляше лошо.
Един огняр.
Пренасяше с коша кюмюр,
изхвърляше сгур
дванадесет часа на нощ.

КРАЙ

© 1940 Никола Вапцаров

Източник: Словото

Набиране: Мартин Митов

Издание: Никола Вапцаров. Съчинения, „Български писател“, С. 1979, под редакцията на Бойка Вапцарова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11437>]